

יוסף חסדי ורחל

1605

נערך ויוצא לאור ע"י "חסדי יוסף ורחל" (בהשתתפות כולל "חוני המעל"י)
העלון לע"ג אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סוסיסה ז"ל שנלב"ע ביום ז' סיון התשנ"ב
ואימי מורתי רחל בת איזה סוסיסה ע"ה שנלב"ע ביום כז' מר חשון התשע"ז

"הדוגמא האישית"

דבר ידוע ומפורסם הוא יעילותם של אמצעי המחשה למיניהם, ע"י שממחישים דבר מה, מכין ומתפעל יותר. וכדברי המהר"ל מפראג "כל אדם מתפעל יותר כאשר רואה בעצמו בעיניו הדבר בפועל". ואם הדבר נאמר על כל אדם, על אחת כמה וכמה כאשר מדובר בילד, אשר עדיין אמצעי המחשבה לא יציבים אצלו, וכתחליף לזה באים אמצעי ההמחשה. ואם בשאר הדברים, ההמחשה היא הדרך הטובה להבנת הילד. על אחת כמה וכמה כאשר מדובר בקניינים נפשיים ורוחניים.

אם אנו רוצים להמחיש לילדנו, מדות טובות, או הרחקה ממדות רעות, הרי אנו צריכים להמחיש זאת. וודאי לא רק ע"י ציורים, אלא בעיקר ע"י שאנו ההורים המחנכים ממחישים זאת בעצמנו בכל מהלך חיינו "הדוגמא האישית", דיבורים בלבד ללא דוגמא אישית כמעט ואין להם ערך, אילו ההורים מיישמים את המדות הטובות, הרי אפשר שאין צורך אפילו בדיבורים, בדוגמא אישית יש כח עצום לחזק ולפעול יותר מכל הרצאה או שיחה. לא נוכל בשום אופן להנך את בנינו לדברים מסוימים, בו בזמן שאנו ההורים נגועים במדות אלו, כאשר אין ההורה מתנהג כפי שהוא דורש מבניו, או אז הילד חושב בלבו "מה הוא רוצה ממני הרי הוא בעצמו לא מקיים את דבריו" וודאי קל לדבר אבל הנה הוא לא מקיים".

ובפרט בחיי הילד להורה, אשר הילד מכיר היטב את הוריו בחיי היום יום בתוך הבית, ללא מחיצות, וודאי שהדוגמא האישית תוצאותיה יהיו וודאים ומוצלחים, ובאמת שרעיון זה מתגלה בפרשת קריאת שמע "ולמדתם אותם את בניכם לדבר כם בשבתך בביתך ובלכתך בדרך ובשכבך ובקומך". פתח הכתוב בלשון רבים "ולמדתם אותם את בניכם" וסיים בלשון יחיד "בשבתך בביתך ובלכתך בדרך" להורות שהתנאי ללמד את הילדים חינוך, מצוות, מידות, הוא כאשר אתה ההורה בשבתך בביתך ובלכתך בדרך ובשכבך ובקומך, דהיינו בחיי היום יום שלך האישי והפרטי גם כן מתנהג על פי דרישתך שאתה דורש מליבך. כמו כן ודאי יש צורך גדול מאוד על כל זאת, להתפלל לה' לקבוע בקשה בתפילה שנוכל להצליח ולהנך את בנינו לתורה ולמצוות, ועל ידי זה נזכה לאושר אמיתי. אמן.

שבת שלום

טז' לעומר
אבות ב'

שבת א' אייר ה-תשפ"ו
פרשה: א. תזריע-מצורע
ג. וביום השבת
הפטרה: השמים כסאי

הדלקת נרות - 18:51
צאת השבת - 19:45
ר"ת: 20:33

הדלקת נרות בשבת הבאה 18:56

תזריע-מצורע אחרי-קדשים	
עמוד השחר: 4:42	4:33 <
זמן טלית: 4:49	4:40 <
זריחה: 6:10	6:03 <
חצות: 12:42	12:41 <
מנחה גדולה: 13:15	13:15 <
שקיעה: 19:14	19:19 <

מסכת ליל חנוכה

"הנהגת הבוקר"

אינו נוהג לומר "שלם יחוד" קודם ציצית ותפילין. כשמברך על טלית גדול "להתעטף בציצית", מכון לפטור את הטלית קטן ויוצא בזה ידי חובת כולן. פסוקים הנאמרים בעת עיטוף טלית גדול "מה יקר חסדך וכו', מנהגו שלא להוציא אותם בפה, אלא אומרים בהרהור הלב בלבד. ומעתה גם למנהגינו שממטפלים כעטיפת הישמעאלים מיד אחר הברכה, לכן השומע קדיש או קדושה בעודו עוסק בעיטוף, אף על פי שלא סיים העטיפה, יש לו לענות עם הציבור, כיון שהתחיל במצוה.

העלון לרפואת מנשה בן דוד ובריה מרת אחותי זינה בת רחל ולע"ג תמי' ז' שלום בר עמחה ז"ל ממותי מיום בת רחל ע"ה הרוצה להקדיש את העלון או חלקו בטל... 052-5079555

המזימה הרעה התקבלה על לבו השחור של אחמד ועוד באותו יום הושלך מנשה, הסוחר התם והישר, אל מרתף בית המעצר.

* "אתה מואשם בקניית צרור המרגליות שנגנב מארמונו של הסולטן" *
בישרו לו חוקריו, קודם שהחלו לענותו, במטרה לחלץ מפיו את המידע, ממי קנה את הצרור.
* כמה שעות קשות עברו עליו, על מנשה האומלל, בבית המעצר, עד * שלפתע פתאום הופיעו חייליו של הסולטן, ובפיהם הוראה סתומה: "על השלושה, מנשה, עזיז ואחמד למהר ולהתייצב לפני הסולטן". הם ניצבו שם, בטרקלין הרחב, לפני הסולטן ושריו, איש איש ומחשבותיו.

"ספר נא לי, מנשה, היאך היה מעשה?" פתח הסולטן. ומנשה, בקול שבור אך בטוח, פתח וסיפר גופא דעובדא היכי הוה, כיצד הוצע לו צרור המרגליות וכיצד סירב לקנותו, גם נוכח הפצרותיו של אחמד השופט. מחמת כבודו של השופט העומד לצדו, העלים ולא סיפר כיצד סטר לו השופט אחת ושתיים קודם שגירשו בבזז מלשכתו.

הסולטן החריש לרגע. לאחר מכן נטל גביע כסף ממגירת שולחנו, ועשה עצמו כמנחש. נוכח פניהם הנדהמות של עזיז ואחמד החל פורט את שלבי המעשה, מוסיף גם את הפרטים שלא ספרו, ומספר על קניית צרור המרגליות בלשכתו של אחמד על ידי עזיז, במחיר אחד ממאה משוייין.

"הודו במעשה בני בליעל שכמותכם" הרעים עליהם בקולו. והשניים, מבוהלים עד מוות, אישרו כי הכול אמת.
"האם יוכל הסולטן לנחש בגביע, מיהו זה שמכר את המרגליות?" הרהיב עוז אחד השרים לבקש.

* "הגביע מודיע, כי מי שאוחז בו – הוא אשר מכר את המרגליות" *
נענה הסולטן וחשף בכך את הסוד כולו.

* עוד באותו יום נגזר דינם של שני הרמאים לתלייה, וכל נכסיהם הוחרמו לאוצר המלוכה.

* מנשה, לעומתם, יצא מארמונו של הסולטן בעטרת זהב ובכבוד מלכים, ובחיקו מתנות רבות ויקרות.
וידעו הכול, עד מה רב כוחה של מידת האמת והישר. (על פי 'נחלת אבות')

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "Shor for Zion" פתוח בימים: א – ה פלא... 052-5079555

שיעורי לווין

לע"ג מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל
כל מוצאי שבת אפשר לצפות בשיעורי הרש"ע ר' יצחק יוסף שליט"א בלוויין על מסך גדול
בבית הכנסת אשר ב"שבט סופר"

מנויים: לקבלת העלון חינם במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

דיני שהייה בצליה ובאפיה ובקלי הבישול
ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

כיסוי דבר שלא נתבשל כל צרכו

ואפילו אם רוב התבשיל שבקדרה נתבשל כבר כל צרכו, אלא שחלק ממנו עדיין לא נתבשל כל צרכו, אם כיסה את הקדרה בשבת חייב מן התורה משום מבשל. (ולענין תבשיל שיש בו עצמות שמתרככים בתוספת בישול, עיין בהלכה ברורה סימן שיח סעיף פא).

ואפילו אם היתה הקדרה מכוסה קודם לכן, אם הוסיף כיסוי על גבי הקדרה, באופן שעל ידי פעולתו יתבשל התבשיל מהר יותר, ובשעה שעשה כן עדיין לא נתבשל התבשיל כל צרכו, חייב מן התורה משום מלאכת מבשל, ואפילו אם לא מיהר את בישול התבשיל אלא זמן מועט ביותר.

וכן אם היתה הקדרה מונחת על אש מכוסה, או על גבי פלאטה חשמלית, והתבשיל שבתוכה עדיין לא נתבשל כולו כל צרכו, אסור להעבירה למקום חם יותר. וכן אם היתה הקדרה מונחת על גבי קדרה אחרת המונחת על האש המכוסה או על הפלאטה החשמלית, והסיר את הקדרה התחתונה, ורוצה להניח את הקדרה העליונה על גבי האש המכוסה או על גבי הפלאטה החשמלית, אסור לעשות כן כל שעדיין לא נתבשל כל התבשיל שבתוכה.

וכן אסור להוציא מתוך תבשיל שעדיין לא נתבשל כולו כל צרכו, שמלבד שהוא מגיס ומערב את הנשאר בתוך הקדרה, הרי הוא גם מורז וממהר את בישול הנותר בקדרה, שמחמת שהכמות קטנה יותר עתה, הרי הנותר מתבשל מהר יותר.

ומכל מקום אם כבר נתבשל התבשיל כמאכל בן דרוסאי, דהיינו חצי בישולו, בדיעבד אם כיסה את הקדרה, או הוסיף כיסוי לקדרה, או העבירה למקום חם יותר, או הוציא ממנה, אף על פי שעשה איסור מן התורה, לא נאסר התבשיל, ומותר לאוכלו ואפילו בשבת עצמה.

הנחת פירות סמוך לתנור בשבת

יש. כל האמור לעיל בסעיפים הקודמים לענין דין שהייה בצליית פירות, אינו אלא כשמניח הפירות על גבי גחלים או סמוך אליהם סמוך לכניסת השבת, אבל בשבת עצמה אסור מן התורה להניח את הפירות סמוך לגחלים או לאש, באופן שיתבשלו בשבת אפילו מעט. (ועיין בהלכה ברורה סימן שיח סעיף קסא והלאה, באורך בענין הנחת דברים שלא נתבשלו בסמוך לאש).

"וראה הכהן את הנזע והסגיר את הנזע את הנזע שבעת ימים" הקשה רבינו חיים בן עטר זיע"א, דמאי שנא משפט צרעת הבגד ממשפט צרעת האדם, שצרעת האדם אף כשהכהן לא מסגירו הריהו טמא, ואילו לגבי צרעת הבגד הגם שהיא צרעת אף על פי כן לא נצטוו הכהן לטמאו אלא להסגירו בלבד, ונמצא שהכתוב מחשיב את בגדי האדם יותר מן האדם עצמו. והוא תימה?
ותירץ הרב זצ"ל בספרו "אור החיים", בהיות והבגדים כשהכהן מחליט אותם, אם בפעם הראשונה יהיו הם מוחלטים, אם כן אין תרופה לבעל תשובה לשוב על חטאו שחטא שהצרעת באה עליו, וידוע הוא כי לא יחפוץ השם יתברך בהפסד וכליון ממון בני אדם.

צא ולמד מה שדרשו חז"ל על הפסוק "וצוה הכהן ופנו את הבית" - שהקדוש ברוך הוא חס אפילו על ממון הבווי של הרשעים.

אשר על כן, אין לך נגע בבגדים שיוחלט ביום אחד, מה שאין כן לגבי האדם שישנו בתשובה ותיקון גם אחר שיחליטנו הכהן, שהרי אינו נאבד בהחלטו אלא נבדל מחברת בני האדם לזמן מה וכשישוב בתשובה יוסר ממנו הנגע וטהר.

"והנה לא הפך הנזע את עיניו"
כתב רבינו הבן איש חי זצ"ל בדרשותיו: מהו הפרש שבין "נגע" לבין "ענג"? שב"ענג" העין בתחילה, וה"נגע" - בסוף. וזהו שנאמר "החכם עיניו בראשו", שלצדיק מגיע עונג אין קץ, והאות עין היא בראש, אבל לרשע מגיעים חלילה הנגעים.

וזהו שנאמר כאן, "וראה הכהן אחרי הוכבס את הנגע והנה לא הפך הנגע את עינו" כלומר האות עין לא נהפכה ולא עברה מן הסוף להתחלה, להיות לענג, "וטמא הכהן"...

וזהו שנאמר "הנה עין ה' אל יראוי, למייחלים לחסדו". שבתפילתם יוכלו להפוך את האות עין מסוף התיבה לתחילתה, ולהיפך את הנגע לענג.

"ובן יונה או תור לזוטאת"

בעל הטורים מעיר על כך שבכל מקום מקדים הכתוב "תורים" ל"בני יונה", חוץ מכאן - והסיבה היא מפני שאינו מביא אלא אחד, שאם ימצא יונה לא יקח תור לפי שבן זוגו מתאבל עליו ואינו מזדווג לאחר...

ומכאן נבין מדוע להלן נאמר "ואם לא תמצא ידה די שיה ולקחה שתי תורים או שני בני יונה", כאן הקדימה התורה תורים לבני יונה, והסיבה לכך היא מפני שכאן נאמר להביא "שתי תורים" נמכיון שמביאים שניים, עדיף איפוא להביא לכתחילה "תורים" שהם גדולים יותר, אלא שבאם לא תשיג ידה שתי תורים אזי תביא בני יונה.

והלכה המוסרי הטמון ברעיון זה, כותב רבי שמעון מלר, בספרו "שי לתורה", שיש לנו ללמוד עד כמה התורה מחייבת את האדם להרגיש את מצבו של הזולת - ואפילו מחוייב הוא למנוע צער כל שהוא מבעלי חיים. ולפיכך מכיון שהטביע הקדוש ברוך הוא בתורים וכוונתו יונה שאינם מזדווגים לאחר, ציוותה התורה להביא בתחילה בן יונה ולא תור, שכן בן יונה צעיר יותר ואין בן זוגו מתאבל עליו והצער הוא גדול יותר. על אחת כמה וכמה בענינים שבין אדם לחבירו שיש להקפיד עד מאוד.

"והובא אל הכהן"

דקדק רבינו יוסף קארו זצ"ל בספרו "אור צדיק": מדוע נאמר "והובא" ולא אמר "ובא" שיבוא מעצמו כפי שנאמר לקמן "ובא אל הכהן"?

אין זאת כי אם ללמדנו שאם יתעצל בעל הנגע מלבוא אל הכהן שמא יסגירנו או יחליטנו הכהן ויבוא לכלל בושה, על כן ציוותה התורה שיבוא האיש אל הכהן - בעל כרחו ושלו בטובתו.

ולהלן שנקט הכתוב בלשון "ובא" להזהיר על בעל המום, שאם הוא לברו יודע מכך שלא יעלים המציאות. ונפקא מינא בנגעי אדם לירא שמים, שיבוא מעצמו ויקבל עליו דין שמים בשמחה וירוחם מן השמים.

"אדם כי יהיה..."

אומות העולם אינן מטמאים בנגעים. רק אנו, בני עם ישראל, מטמאים בנגעים.
"אדם כי יהיה בעורו, וכו', כך אומר הכתוב. "אתם קרויים אדם", אומרים חז"ל, "ואין אומות העולם קרויים אדם".

באדם, איש ישראל, עלול לפשוט נגע הצרעת המטמא. אבל - "בעור בשרו" בלבד. אין צרעת באיש ישראל אלא בעורו, בחיצוניותו, ולא בפנים.
לעומת זאת הגויים הם בנפשם בבחינת צרעת. החטא אינו ניכר בהם במיוחד שכן הם במהותם קרובים לחטא. לעומת זאת כאשר יחטא בן לעם ישראל ירשם החטא על עורו.